

הקסם הנכון

כתב סטוארט באום

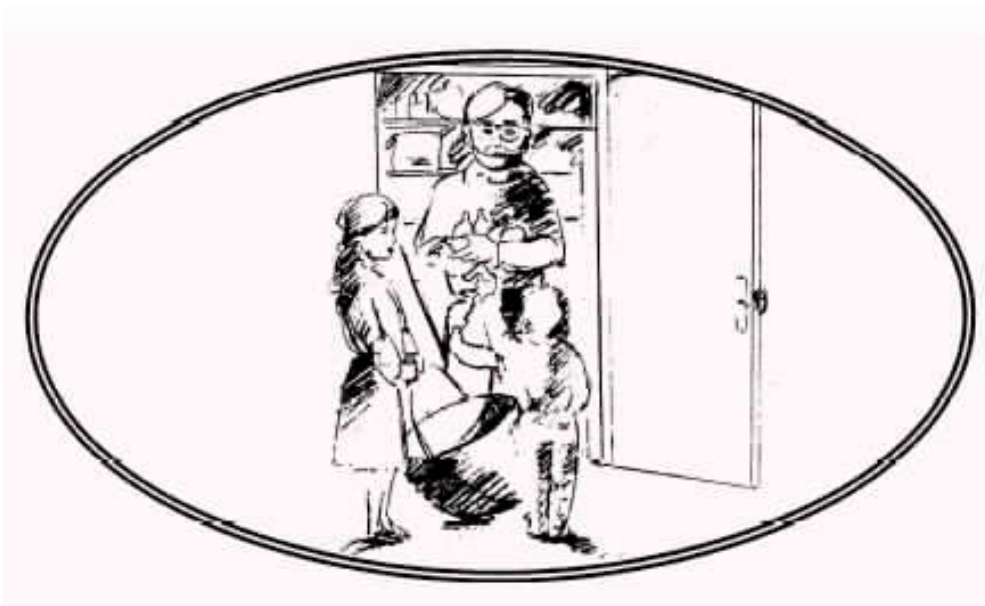
צייר ויק טיטו

זה היה בוקר של יום ראשון. אורה ואחיה הצעיר יוסי השתעממו. אמא שלהם יצאה לקניות ותחזור רק בצהריים. אבא עבד במחשב ואסור היה להפריע לו. אך הם בכל זאת נדנדו.

"אנו משתעממים" קראה אורה.
"יש לכם הרבה משחקים" ענה אבא בלי להסיר את עיניו מהמחשב.
"כבר שיחקנו בכל" אמרה אורה.
"אז תקריאי ליוסי סיפור" אמר אבא.
"כבר קראתי לו" אמרה אורה.
"אז לכו לשחק בחוץ."

"אני לא רוצה לשחק בחוץ" אמר יוסי "אני רוצה שתשחק אתנו."
"אבל אני עובד" אמר אבא. ואז הרים את עיניו מהמסך בפעם הראשונה אמר "אולי אעשה לכם משהו שתוכלו לשחק אתו?"

"כן" הריעו הילדים. אבא קם ופתח את הארון
בו החזיק את כל האבקות והשיקויים הקסומים.
"הביאי את הקדירה שלי" אמר לאורה שרצה
מיד למטבח. "ואתה" אמר אבא ליוסי "יכול
להביא את הכובע." תוך שניות אורה חזרה עם
הקדירה השחורה ואחריה יוסי עם כובע
קוסמים השחור. הכל היה מוכן.
"מה לעשות לכם?" שאל אבא.
"משהו שישחק אתנו" אמר יוסי.
"דרקון!" אמרה אורה.
"דרקון ידידותי" הוסיף יוסי מיד.
"שיסיע אותנו על גבו" אמרה אורה.
"ושיספר לנו סיפורים" אמר יוסי.
"זה הכל?" שאל אבא. הילדים נעו בראשם. "דרקון, ידידותי, מספר סיפורים" אמר אבא
"בעל קשקשים ירוקים רכים שלא ישרטו אתכם כשתרכבו על גבו, ועם עיניים סגולות
גדולות, כדי שתדעו שהוא ידידותי."
"כן!" קראו הילדים.

הילדים הסתכלו איך אבא מכניס לקדירה שיקויים ואבקות, ותוך כך אמר מילות קסם. בקרוב התערובת בקדירה קיבלה צבע ירוק וכחול ונשמעו ממנה צלילים של בעבוע. תחילה הריח היה מתוק מדי, אחר כך זה הריח כמו לימון. ואחר כך לא היה לזה ריח כלל.

הילדים עזרו לשפוך לקערה קצת אבקות, אבל בזהירות, כדי לא ללכלך את ידיהם, ואבא אפילו הסכים לאורה לבחוש קצת. "אוי, לא!" קרא פתאום אבא. "מה?" נבהלו הילדים.

"חסר לי דבר מה" אמר אבא, כשהוא מחפש בארון בו הוא מחזיק את הקסמים. "אורה, לכי לחנות הקוסם הזקן. אבל שימי לב" אמר אבא "חשוב שתביאי בדיוק את הדבר הנכון" אורה הקשיבה בדריכות "אני צריך אבן קסומה, נוצצת וסגולה." אורה רצה מיד מהחדר ואפילו לא שמעה כשאבא קרא אחריה "אבל תהי בטוחה שתביאי את הצבע הנכון!"

אורה רצה את כל הדרך אל חנות הקוסם
הזקן והגיעה לשם כמעט ללא נשימה.
"אבא צריך.. אבן קסומה.. נוצצת." אמרה
לקוסם הזקן.

הקוסם הזקן היה לא יותר גבוה מכם, אבל
הרבה, הרבה יותר זקן. הוא חבש כובע
מחודד של קוסם, עם כוכבים צהובים

וכסופים. הזקן שלו היה ארוך והגיע עד הארץ והיה גם אפור לגמרי, כמו מתכת.
הוא פתח מגירה והוציא קופסה מסומנת "אבנים נוצצות". בקולו הצרוד אמר לאורה "יש לי
כאן הרבה אבנים נוצצות, אז אמרי איזה צבע את צריכה."
אורה ניסתה להזכר, אך לא יכלה. "תראה לי את הכל" אמרה "אז אזכר איזה צבע דרוש
לאבא."

הקוסם הזקן נתן לאורה להביט לתוך הקופסה ושם היא ראתה יותר אבנים נוצצות מאשר
אי-מתי קודם. כחולות, ירוקות, אדומות, כתומות, חומות, סגולות, שחורות ולבנות ואפילו
בצבעים שלא ידעה איך לקרוא להם. וכולם נוצצים!

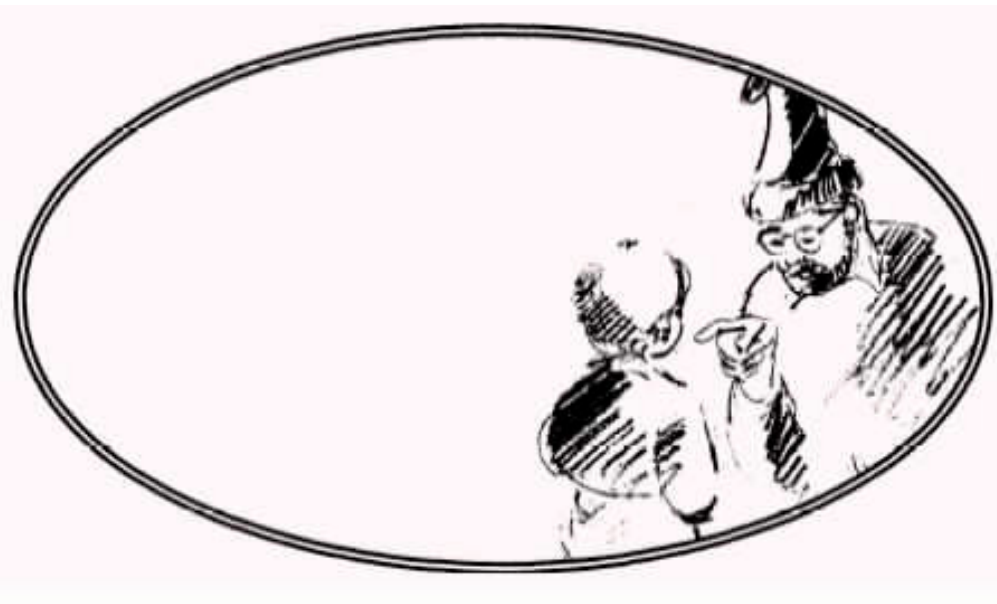

"ורוד" אמרה אורה בקול שנשמע בטוח יותר מאשר היה באמת. "הוא ביקש אבן נוצצת קסומה וורודה." "את בטוחה?" שאל הקוסם הזקן "זה יכול להיות חשוב מאוד."

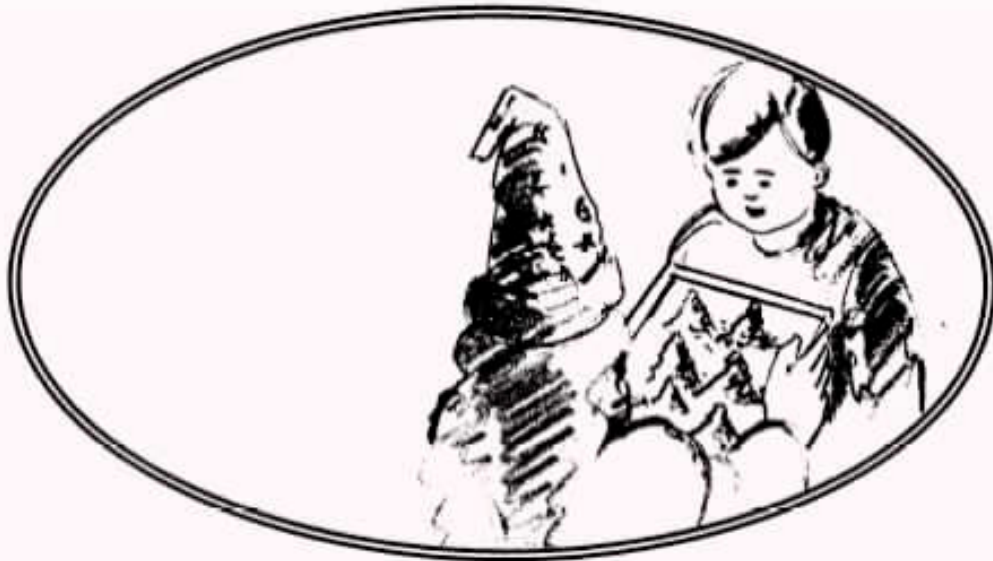
אורה לא הייתה בטוחה אבל נעה בראשה בכל זאת. אז הקוסם הזקן הוציא אבן ורודה, עטף אותה בניר משי, שם אותה לתוך שקית קטיפה קטנה ונתן לאורה. אורה רצה מהר הביתה.

אבא לקח את שקית הקטיפה מאורה, הוציא את האבן וזרק אותה, יחד עם ניר המשי לתוך הקדירה. נשמע צליל "פוּוּוּפ" כשהאבן נפלה לתוך התערובת. אבא זרק מבט מוזר על אורה, אך המשיך לבחוש ולהוסיף אבקות לקדירה.

אבל אחרי כמה דקות אבא נאנח שוב "אוי,
לא!" יוסי הביט על אבא ושאל "מה קרה?"
"חסר לי עוד מרכיב אחד" ענה אבא "יוסי,
עכשיו תורך ללכת לחנות הקוסם הזקן. אנא
הקשב". יוסי שם את אוזנו קרוב לפיו של אבא.
אבא דיבר לאט והדגיש כל מילה "אני זקוק
לפתיתים קסומים, דקים, כחולים וירוקים.
שמעת?"
יוסי נע בראשו ורץ לחנות הקוסם הזקן.

הקוסם הזקן חייר כשראה את יוסי, ובקולו הצרוד שאל "למה אתה זקוק, ילד קטן?"
יוסי פחד קצת מהקוסם הזקן בעל זקן ארוך ואמר בשקט "אבא צריך קצת פתיתים קסומים, כחולים וירוקים."
הקוסם הזקן נע בראשו, יישר את כובעו והוציא מגירה מלאה בפתיתים. כולם היו

כחולים וירוקים. "ואיזה סוג פתיתים רצה אבא שלך?" שאל "יש לי כאן כל מני סוגים, והם עושים דברים שונים לגמרי."
יוסי לא אמר דבר.

הקוסם הזקן הצביע על ערמות פתיתים והסביר "יש כאן פתיתים כחולים וירוקים איטיים, פתיתים מהירים, פתיתים קשים, פתיתים רכים, פתיתים עבים, פתיתים דקים, כולם ירוקים וכחולים."

יוסי זכר שאבא רצה פתיתים ירוקים וכחולים אבל לא ידע איזה סוג. הוא נזכר שקשקשים של הדרכון צריכים להיות רכים, אז ביקש פתיתים רכים, כחולים וירוקים.
"אתה בטוח?" שאל הקוסם הזקן "הם יכולים לעשות דברים שונים מאוד". יוסי נע בראשו, אך לא היה בטוח לגמרי. הקוסם הזקן שפך קצת פתיתים למעטפה, שם אותה ושקית קטיפה ונתן ליוסי, שרץ מהר, מהר הביתה.

אבא לקח את השקית מיוסי, הוציא את המעטפה
ושפך את הפתיתים, עם המעטפה יחד, לתוך
הקדרה. נשמע צליל ארוך ולוחש, כמו שאוויר
שבורח מגלגל אופניים "טטטטטטטט.."

אבא הביט על יוסי, שהיה קצת מפוחד, אבל חיך
לאבא. ואז אבא הוסיף עוד קצת שיקויים ואבקות
והמשיך לבחוש. התערובת נעשתה סמיכה
ומבעבעת. עשן דק, כחלחל מילא את החדר.

אחרי שאבא הוסיף עוד קצת אבקה ירוקה אמר "כמעט מוכן."
"יופי" קראו הילדים, אך לא בבטחון כזה כמו קודם.

"טוב" אמר אבא "צריך רק לומר שתי מילים קסומות ואז יהיה לנו דרקון ידידותי, ירוק,
מספר סיפורים."

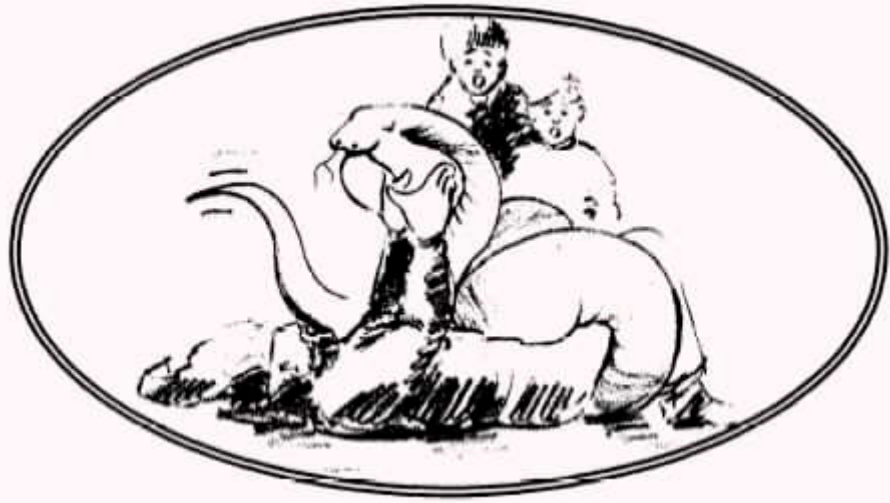
אבא נענע בידו חמש פעמים מעל התערובת ואמר בשקט "אברה-קדברה".

העשן הכחלחל נעשה עבה יותר והתחיל לקבל צורה ישר לפני אורה ויוסי. הילדים הביטו בפיות פעורים. הנה גוף ירוק! הם קשקשים! הנה עיניים נוצצות! אלא שהן ורודות ולא סגולות. איך אפשר לדעת שהן ידידותיות? והנה הכנפיים! והקשקשים חדים ולא רכים!

פתאום העשן נמוג. במרכז החדר, במקום

דרקון ידידותי עמד נחש מכוער, מפחיד ומאיים. מפיו יצאה לשון ארוכה. ולפני שהילדים הבינו מה קורה, הנחש התנפל על אבא וכרך את עצמו סביבו. אבא הוציא את ידיו ותפס את ראשו של הנחש כדי להרחיקו מפניו. הילדים נתנו צעקת אימה!

אבא נלחם עם הנחש. תחילה נראה שאבא ינצח,
אבל הנחש הידק את גופו ולאבא היה קשה
לנשום.

"מיהרו!" קרא אבא "רוצו לחנות הקוסם הזקן
ותקשיבו היטב! הביאו לי שיקוי קסום ממיס, רע,
לבן, חלבי. שניכם. ומהרו!"

יוסי ואורה רצו לחנות הקוסם הזקן. כמעט ולא יכלו
לנשום כשהגיעו לשם.

"אבא צריך קצת.." קראה אורה
"לבן.." הוסיף יוסי.

"קסום ורע.." הוסיפה אורה.

"ממיס.." קרא יוסי.

"שיקוי.." גמרה אורה "ומהר."

הקוסם הזקן התחיל לחפש בכל החנות, ונראה שהדבר לא יגמר. בסוף הוא הוציא קופסת
קרטון ישנה. עליה היו מצויירים דרקונים ונחשים, אריות ונמרים בצבעים וצורות שונות.
הקוסם הזקן ניקה את האבק שעל המכסה, פתח את החבל בו הייתה קשורה הקופסה
והוציא ארבע בקבוקי זכוכית, מלאים שיקוי לבן.

"עכשיו" אמר הקוסם הזקן בקול רציני "איזה סוג של שיקוי לבן, רע, קסום, ממיס דרוש לאבא שלכם?"

הילדים לא זכרו. אורה אמרה "אולי תראה לנו את כולם ואנו נזכר מה צריך אבא?"
הקוסם הצביע על הבקבוקים "זה לבן נוצץ. זה לבן חלבי. זה לבן ערפלי וזה האחרון הוא לבן פנינה."

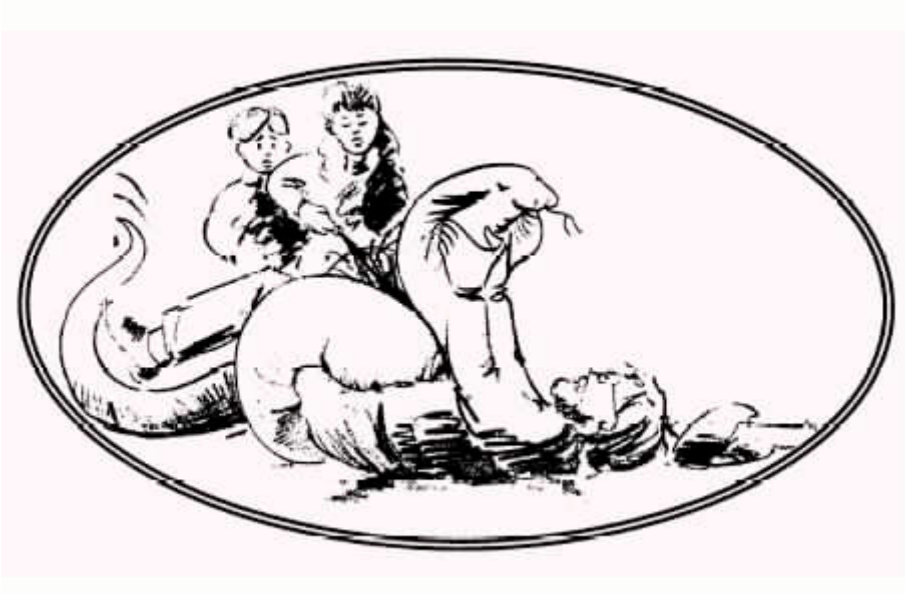
"נוצץ" אמרה אורה "אני חושבת שאמר נוצץ."

"את בטוחה?" שאל הקוסם הזקן "זה יכול לשנות מאוד."

אורה חשבה על אבא הנלחם עם הנחש ומה יקרה אם היא טועה. "לא" אמרה "אינני בטוחה" והתחילה לבכות. גם יוסי התחיל לבכות.

"אולי אני יכול לעזור" אמר הקוסם הזקן "איזה סוג של קסם רע עשה אבא שלכם?"
"נחש!" קראו שני הילדים יחד.

"הקוסם הזקן חייך ואפילו בלי לעטוף ובלי שקית קטיפה נתן לאורה את בקבוק השיקוי החלבי, רע, ממיס, קסום.
שני הילדים רצו הביתה.

כשבאו ראו שאבא שוכב על הארץ כמעט ללא כוח
ורק בקושי מרחיק את הלשון הארוכה של הנחש
מהפנים שלו.

"מיהרו" הוא קרא "פתחו את הבקבוק ושפכו אותו
על הנחש!" אורה שלפה את הפקק הקטן מהבקבוק
ושפכה את השיקוי החלבי על גבו של הנחש.
תחילה לא קרה כלום. אבל אחר כך הנחש הפך
מירוק ללבן חלבי. ואחר כך הוא נעלם תוך השמעת
"פופ" חלש.

אבא קם מהרצפה, לקח את הקדירה ויצא מהחדר. הילדים עמדו בלי לומר מילה. כעבור רגע אבא חזר. הפעם בלי קדירה ובלי כובע קוסם שלו. הוא נתן אנחה ארוכה. שני הילדים הורידו את ראשיהם כי ידעו שלמרות שבסוף הביאו את השיקוי הנכון, הרי קודם הביאו לאבא משהו לא נכון. הם ציפו לנזיפה או לפחות לנאום תוכחה ארוך.

אבל אבא רק חייך, הושיט את ידו לאצטבא והוריד את "שבץ-נא". ואמר "אולי היינו צריכים בכל זאת לשחק ביחד."
והם שיחקו כך עד הצהריים. ולמרות ששני הילדים לא זכו באותו היום לרכיבה על דרקון ידיותי, מספר סיפורים, הרי היה להם יום נהדר במשחק עם אבא.